

TONI COPPERS

NOOIT MEER
ALLEEN

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Opgedragen aan alle medewerkers van
de bibliotheek Toni Coppers Sint-Truiden.

‘Liefde is het draaglijk maken
van elkaars eenzaamheid.’

— Wim Kayzer

Laat me je het belangrijkste vertellen wat er te vertellen valt over doodgaan: het is al met al nogal overschat.

Het is niet zo moeilijk en geloof me, ik kan het weten.

Begrijp me niet verkeerd, sommigen lijden vreselijk in de laatste ogenblikken voor hun dood. Vaak wordt dat lijden niet eens veroorzaakt door ziekte, maar door de medemens. De hoeveelheid pijn die een persoon aan een ander kan toebrengen, is onvoorstelbaar. Maar daar heb ik het niet over.

Ik heb het over het sterven zelf.

Ik heb het over dat ene, ultieme moment, het fascinerendste ogenblik in ieders leven, want dat is het toch? Je geboorte herinner je je niet, maar de laatste seconden voordat alles stopt, die laatste heldere teugen die je van het leven neemt voordat alles definitief tot stilstand komt, voordat je alles loslaat, die maken sommigen heel bewust mee.

Ik vind dat wonderlijk om te zien.

De meesten zijn bang, natuurlijk. Hun angst is vaak zo groot dat je hem kunt ruiken. Ik begrijp dat, per slot van rekening weet je niet wat je te wachten staat, aan de andere kant van het leven. Het is de angst voor de leegte, denk ik.

Voor het Grote Niets.

Tenminste, dat was wat ik in Micha's ogen zag.

Lokale Politie Antwerpen, Regiokantoor Handelsstraat.

Zaterdag 7 oktober 2017, 15.20 uur.

Proces-verbaal AN. 50.L7. 008530/2017

Getuigenverklaring opgetekend door:

Adriana Simkovic, hoofdagent en

Lieven Calloors, aspirant-agent.

Getuige: Stan Lathouwers, beroep: gepensioneerd havenarbeider.

Getuige verschijnt op bovengenoemde datum en uur ten kantore en verklaart als volgt:

'Op zaterdag 23 september omstreeks 14 uur liep ik door de Maaldersstraat in de richting van het huis van mijn dochter, gelegen in de Lange Van Sterbeeckstraat. Ter hoogte van nummer 29 staat een container voor bouwafval. De container staat er al zeker drie weken lang, hoewel er de laatste tijd niet meer in dat huis gewerkt wordt. Ik zag de bovenkant van enkele MDF-planken uit de container steken. Ze zagen er onbeschadigd uit, dus ik dacht dat ik ze wel kon gebruiken. Ik ben bij nummer 29 gaan aanbellen, maar het huis is onbewoond en er bleek op dat moment ook niemand aan het werk. Vervolgens heb ik geprobeerd om de planken uit de container te trekken. Daarbij zag ik dat er

bloed aan een van de planken zat. Ik keek in de container. Naast de plank zag ik een poot en de kop van een dier liggen. Toen ik nog wat aandachtiger keek, merkte ik dat het de kop van een kat was. Iets verderop zag ik nog ingewanden liggen en ten slotte ook de romp van een kat die helemaal bebloed en openge-sneden was. Ik heb de MDF-planken laten liggen en ben meteen verder gelopen naar het huis van mijn dochter, die me aanraadde om naar de politie te gaan.'

Aldus onder ede verklaard en ondertekend,
Stan Lathouwers

Bijvoegsel bij proces-verbaal AN. 50.L7. 008530/2017

Bij controle is gebleken dat het desbetreffende huis, Maalderstraat nummer 29, eigendom is van de heer Ward Malschaerts, van beroep zelfstandige, op het ogenblik van de feiten zich bevindend in Slovenië. Verder bleek dat de toegestane termijn voor het plaatsen van een container op de openbare weg met zes dagen overschreden werd. Proces-verbaal tegen de heer Malschaerts werd opgemaakt wegens overtreding van de Gemeentelijke Wet op Inname Openbare Ruimte.

Adriana Simkovic, hoofdagent

Er was weinig in het leven van de kleine Benaïssa wat hem zoveel vreugde gaf als met zijn moeder naar de speeltuin gaan. Hij was een levendige jongen van twee met dik gitzwart haar dat glansde in de zon, en hij had geen enkele aanmoediging nodig om op avontuur te gaan, in tegenstelling tot de kinderen van zijn mama's vriendinnen, die vaak dreinend aan de rokken van hun moeders bleven hangen zodra ze op het speelflein arriveerden. Toch waren hij en zijn vriendjes vertrouwd met de plek. Als het niet regende, gingen de moeders vaak naar het Stuivenbergplein. Daar installeerden ze zich op de banken in de buurt van de speeltuigen en bespraken er de dingen die grote mensen nu eenmaal bezighielden.

Het Stuivenbergplein was een van de grootste en groenste pleinen van Antwerpen-Noord en voor de kleine Benaïssa was het helemaal reusachtig: een spannende wereld waarin werd gevoetbald en geravot, waar basketbalvelden waren, en rustige picknickplaatsen tussen de platanen, waar zowel een hondenweide was, als een parcours voor mountainbikes.

Zodra zijn moeder zijn jasje had uitgetrokken, stoof hij er op zijn dikke beentjes vandoor in de richting van een grasveldje, waar hij enkele doorvoede duiven deed opvliegen.

Zijn moeder keek hem glimlachend na en dacht aan wat voor grootse dingen haar zoon later zou doen. Zijn grootvader was een nauwelijks geletterde man die bijna veertig jaar lang moeren en bouten had vastgedraaid bij General Motors, zijn zoon – haar echtgenoot – had het tot ambtenaar bij de sociale dienst van de stad geschopt. Hoever zou Benaïssa het wel kunnen brengen?

Ze keek naar haar jongetje terwijl hij in gedachten verzonken tegen de stam van een boom leunde. Vastbesloten om hem alle kansen te geven zonder hun eigen cultuur te verloochenen, hadden ze goed over zijn naam nagedacht. Benaïssa, zoon van Isa, want dat wilden de grootouders zo graag, maar evengoed 'Ben' als hij later een doorsnee Vlaamse naam nodig had om carrière te kunnen maken.

Ze schrok op van een plots gegil.

Haar zoontje had iets opgeraapt wat achter de stam van de boom lag. Hij stond trots te zwaaien met een stuk touw, leek het. Een stevig touw, want het hing niet slap, nu Benaïssa het triomfantelijk boven zijn hoofd hield en in haar richting liep.

Toen hij dichterbij kwam, zag ze dat het touw wit en grijs gekleurd was en helemaal behaard. Haar blik ging naar het bloederige uiteinde, dat als een obscene wond boven het hoofd van haar jongetje danste.

Het was een afgesneden kattenstaart.

Jaren geleden had Judith Devries iemand op de radio horen zeggen dat tuinieren veel beter was dan welke therapie ook: het was een stuk goedkoper en je kreeg er tomaten bovenop.

Het gekke was dat ze de voorbije jaren zowat alles in de broeikas in haar tuin had kunnen telen, behalve tomaten. Ze kregen te weinig water of net te veel. Ze hadden te weinig licht of waren juist verbrand door te veel zon. Het ene jaar een schraal, miezerig struikje, het volgende jaar een mastodont met tientallen knoerten van takken, maar zonder vruchten. Het was een lastige plant, vond ze.

Misschien kwam het ook omdat ze niet echt groene vingers had. De broeikas stond al in de tuin toen ze het huis kocht van een oude weduwnaar die door zijn zoon naar het bejaardentehuis werd gestuurd. Hij had meer moeite gehad met het afscheid van zijn groenten dan van zijn huis en ze had hem plechtig moeten beloven dat ze zijn pas gezaaide worteltjes met liefde zou besproeien. Dat had ze vanaf dag één ook consequent gedaan en wat begon als een morele verplichting groeide uit tot een gewoonte die ze nog moeilijk zou kunnen missen. Waarom zou ik ook, dacht Judith, terwijl ze haar snoeischaar in het zakje van haar schort stak, je hoorde toch overal beweren dat zelfgekweekte groenten veel gezonder waren?

Ze veegde met de rug van haar tuinhandschoen over haar voorhoofd en keek rond. Buiten enkele vaste kruidenstruiken, zoals salie en laurier, stond er niet veel meer. Het was begin oktober en hoewel er soms nog mooie nazomerdagen waren, koelde het 's nachts al flink af.

Aan de straatkant reed met veel gedaver een goederentrein voorbij. Judith woonde in de Saffierstraat in Berchem, pal aan de spoorweg, maar het stoorde haar allang niet meer. Het grootste deel van de tijd hoorde ze het niet eens.

Pluksla, dacht ze. Dat staat er nog. Ze scheurde met beide handen blaadjes af tot ze één portie had en zuchtte. Een slaatje dan maar? Altijd lekker, toch?

Ze legde de sla in een kom, verwijderde enkele houten plantstokjes uit de leunstoel die achteraan tegen de glazen wand stond en ging zitten.